Temporada alta

EL MARGE LLARG VINYET PANYELLA

(FREIA BERG)

Sense sorra i amb top manta. Els titulars de *L'Eco de Sitges* de la setmana passada són la instantània, el retrat robot, l'eslògan que retrata el començ de la temporada alta no únicament de les persones i empreses que viuen del turisme sinó dels que habiten a la Vila. Són titulars que posen sobre el tauler de joc dos dels principals problemes que, a més de les conseqüències de la pandèmia, caracteritzen la problemàtica turística local. Però no són els únics. Fa poc, un manifest del sector socioeconòmic enumerava una llista de temes que afecten negativament el desenvolupament d'una oferta turística competitiva i sostenible que són compartits per una àmplia base ciutadana, sense amagar la preocupació per la manca de mesures que ja s'haurien hagut de posar en marxa amb visibilitat i eficàcia. La neteja, l'ordenació de l'espai públic, els preus dels lloguers, l'incivisme en plena impunitat, la circulació desgavellada, les ofertes il·legals, la deixadesa mediambiental de la també forma part la jardineria urbana, el sanejament i manteniment de la via pública i dels espais públics... i res d'això no ve de nou. La pandèmia havia obert un temps de reflexió per pensar com s'havia d'actuar per millorar la situació quan arribés l'hora del desconfinament. Oberta de nou la veda tot torna a ser com abans. I això descoratja i enerva. Tant els que viuen de la indústria turística i de tot el que es genera al seu voltant com la resta de la ciutadania que s'ho mira amb aquella resignació de qui sap que no hi ha res a fer i explota el seu descontentament per les xarxes socials amb una tonalitat cada vegada més agra i contundent.

Aquest ha estat l'inici de la temporada alta a Sitges. La primera setmana de juliol ha estat més aviat tristoia perquè ni el carrer està animat ni els vilatans ni el sector econòmic n'estan contents. Massa establiments tancats pels preus impossibles del negoci immobiliari. La germació dels caps de setmana i dels primers dies de juliol ha estat ben rebuda però no pas en termes de prevenció sanitària perquè les mascaretes i la distància social han brillat per la seva absència amb una frivolitat que fa esfereir. Com si les possibilitats del rebrot víric no anés pels que surten d'esbarjo. Són actituds que contrasten amb la cura amb què els establiments atenen la clientela –amb algunes excepcions flagrants que s'haurien de corregir pel bé de tothom–. Ja hi ha qui dóna la temporada per perduda, però el petit comerç, els negocis familiars i aquells que depenen de la fidelització de la clientela resisteixen amb l'esperança d'una recuperació lenta.

Oberta de nou la veda tot torna a ser com abans. I això descoratja i enerva

El problema de Sitges té connotacions específiques i requereix fets, més que campanyes de propaganda i declaracions, en cap cas suficients si no s'acompanyen per a la presa de decisions globals i sectorials i concretes a curt, mig i llarg termini. Del principal motor econòmic que és el turisme agradi o no agradi aquesta realitat en depèn tot, i el manifest socioeconòmic a que feia referència ho deixa ben clar. Un part ja ha dit ben clar de quina problemàtica es tracta. Pertoca al govern municipal prendre decisions i executar-les per millorar les nostres condicions de vida presents i futures. Els problemes que afecten el turisme a Sitges afecten la totalitat de la vila perquè habitem al mateix espai.